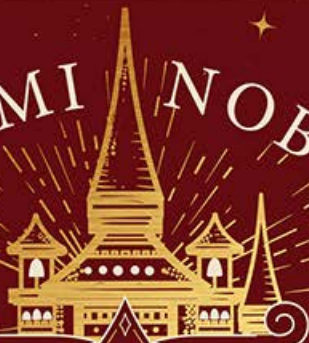

ΝΑΟΜΙ ΝΟΒΙΚ

ΣΧΟΛΟΜΑΝΤΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΟΣ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Θφιοθύλακος

Μείνε μακριά από τον Ωρίωνα Λέικ.

Οι περισσότεροι από τους ανθρώπους που γνωρίζω που πιστεύουν στη θρησκεία ή στον πνευματισμό (και κακά τα ψέματα, οι άνθρωποι που γνωρίζω χωρίζονται βασικά σε δύο κατηγορίες: είτε είναι το είδος των ανθρώπων που καταλήγουν σ' ένα περίπου παγανιστικό κοινόβιο στην Ουαλία, είτε κάτι τρομοκρατημένα παιδιά μάγων στοιβαγμένα σ' ένα σχολείο που προσπαθεί να τα σκοτώσει) παρακαλούν τακτικά κάποια πανάγαθη, φιλεύσπλαχνη και πάνσοφη θεότητα να τους δώσει χρήσιμες συμβουλές μέσω υπερφυσικών σημείων και οιωμών. Μιλώντας από τη θέση της κόρης της μητέρας μου, μπορώ να πω με σιγουριά ότι δε θα τους άρεσε αν εισακούγονταν. *Δε θέλεις να πάρεις μυστηριώδεις ανεξήγητες συμβουλές από κάποιον που ξέρεις ότι σκέφτεται μόνο το καλό σου, και που η κρίση του είναι αλάνθαστη, δίκαιη και σωστή. Γιατί είτε θα σου πει αυτό που έτσι κι αλλιώς θέλεις να κάνεις –οπότε τι τη θέλεις τη συμβουλή;– ή θα σου πει το*

αντίθετο, οπότε θα πρέπει να διαλέξεις αν θα ακολουθήσεις τη συμβουλή κατεβάζοντας τα μούτρα, σαν παιδάκι που το ανάγκασαν να βουρτσώσει τα δόντια του και να πάει για ύπνο σε μια λογική ώρα, ή θα την αγνοήσεις και θα συνεχίσεις να κάνεις ό,τι σου λέει το ξερό σου το κεφάλι, και ας ξέρεις ότι οι πράξεις σου θα σε οδηγήσουν ντουγρού στα βάσανα και στην απογοήτευση.

Κι αν αναρωτιέστε τι από τα δύο διάλεξα εγώ, τότε μάλλον δε με ξέρετε καλά, αφού τα βάσανα και η απογοήτευση ήταν προφανώς ο προορισμός μου. Δε χρειάστηκε να το σκεφτώ καν. Το σημείωμα της μαμάς ήταν εξαιρετικά καλοπροαίρετο, αλλά δεν ήταν κανένα μακρινάρι: *Πολυγαπημένο μου κορίτσι, σ' αγαπώ, έχε θάρρος, και μείνε μακριά από τον Ωρίωνα Λέικ.* Με μια ματιά το διάβασα όλο, και επιτόπου το έκανα κομματάκια, εκεί ανάμεσα στα πρωτάκια που μας περιτριγύριζαν. Έφαγα αμέσως το κομμάτι που είχε το όνομα του Ωρίωνα γραμμένο πάνω του και μοίρασα τα υπόλοιπα.

«Τι είναι αυτό;» είπε η Άαντγια. Εξακολουθούσε να με κοιτάζει με ύφος αγανάκτησης στα μισόκλειστα μάτια της.

«Αναπτερώνει το ηθικό» είπα. «Η μαμά μου έκανε ξόρκι στο χαρτί».

«Α ναι, η *μαμά σου*, η Γκουέν Χίγκινς» είπε η Άαντγια ακόμα πιο ψυχρά. «Για την οποία μας έχεις μιλήσει τόσο πολλές φορές».

«Ω, απλά φά' το» είπα, με όσο εκνευρισμό μπόρεσα να επιστρατεύσω έχοντας μόλις καταπιεί το κομμάτι μου. Αν και το θέμα του εκνευρισμού δε με δυσκόλεψε όσο θα έπρεπε κανονικά. Από τα πράγματα που μου είχαν λείψει εδώ μέσα –ο ήλιος, ο άνεμος, ή το να κοιμηθώ μια ολόκληρη νύχτα ασφαλώς,

ας πούμε— τίποτα δε μου είχε λείψει όσο η μαμά. Αυτό ακριβώς μου χάρισε το ξόρκι: την αίσθηση ότι ήμουν κουλουριασμένη στο κρεβάτι της, με το κεφάλι μου ακουμπισμένο στα γόνατά της, με το χέρι της να μου χαϊδεύει τρυφερά τα μαλλιά, με τη μυρωδιά των βοτάνων που χρησιμοποιεί, τα αμυδρά κοάσματα των βατράχων έξω από την ανοιχτή πόρτα και το νοτισμένο χώμα της ουαλικής άνοιξης. Και είναι αλήθεια ότι το ηθικό μου θα είχε αναπτρωθεί τρομερά αν την ίδια στιγμή δεν ήμουν τόσο αγχωμένη για το τι ακριβώς προσπαθούσε να μου πει σχετικά με τον Ωρίωνα.

Υπήρχαν άπειρα διασκεδαστικά ενδεχόμενα. Το *καλύτερο* απ' όλα ήταν πως ο Ωρίωνας ήταν καταδικασμένος να πεθάνει νέος και με φριχτό τρόπο, το οποίο, αν λάβουμε υπόψη τη ροπή του στις παλικαριές, ήταν έτσι κι αλλιώς μια εύλογη πιθανότητα. Δυστυχώς, το να τα μπλέξω με τον έναν ή τον άλλον τρόπο μ' έναν καταδικασμένο ήρωα δεν είναι από τα πράγματα από τα οποία θα προσπαθούσε να με αποτρέψει η μαμά, η οποία ανήκει ολόψυχα στη σχολή σκέψης του «μάζεψε τα ρόδα όσο είναι ακόμη καιρός» και του «άδραξε τη μέρα».

Η μαμά θα προσπαθούσε να με αποτρέψει μόνο από κάτι *κακό*, όχι από κάτι *οδυνηρό*. Επομένως, ο Ωρίωνας ήταν προφανώς ο πιο ιδιοφυής μαλάφρων όλων των εποχών, ο οποίος έκρυβε τα μοχθηρά του σχέδια σώζοντας ξανά και ξανά τη ζωή όλων των παιδιών, ώστε να μπορέσει... ξέρω γω... να τα σκοτώσει μόνος του αργότερα; Ή μπορεί η μαμά να ανησυχούσε ότι ήταν τόσο εκνευριστικός που θα έσπρωχνε *εμένα* να γίνω η πιο ιδιοφυής μαλάφρων όλων των εποχών, το οποίο ήταν ακόμα πιο εύλογη πιθανότητα, αφού υποτίθεται πως αυτό είναι έτσι κι αλλιώς το πεπρωμένο μου.

Φυσικά, το πιθανότερο ήταν πως ούτε η μαμά ήξερε. Απλώς είχε ένα άσχημο προαίσθημα για τον Ωρίωνα, για λόγους που δε θα μπορούσε να μου εξηγήσει ακόμα και αν είχε την ευχέρεια να μου στείλει ένα κατεβατό δέκα σελίδων μπρος πίσω. Ένα τόσο άσχημο προαίσθημα που την είχε κάνει να πάει με οτοστόπ στο Κάρντιφ, για να βρει το πλησιέστερο πρωτάκι που θα έμπαινε τώρα στο Σχολομαντείο, και να ζητήσει από τους γονείς του την άδεια να μου στείλει το σημείωμα της μιας γραμμής. Άπλωσα το χέρι και σκούνηξα τον Άαρον στον λεπτό κοκαλιάρικο ώμο του. «Να σου πω, τι έδωσε η μαμά στους γονείς σου για να μου φέρεις το μήνυμα;»

Γύρισε και είπε αβέβαια: «Δε νομίζω ότι έδωσε κάτι. Είπε ότι δεν είχε να τους πληρώσει, αλλά ζήτησε να τους μιλήσει ιδιαιτέρως, και ύστερα μου έδωσε το σημείωμα, και η μαμά μου έβγαλε λίγη από την οδοντόκρεμά μου για να κάνει χώρο».

Μπορεί να μην ακούγεται σπουδαίο, αλλά κανείς δε χαρμίζει ούτε γραμμάριο από το πενιχρό επιτρεπόμενο βάρος των αποσκευών που μπορούμε να πάρουμε μαζί μας στο Σχολομαντείο για να φέρει μια συνηθισμένη οδοντόκρεμα – προσωπικά, βουρτσίζω τα δόντια μου με μαγειρική σόδα που παίρνω απ' τα ντουλάπια του εργαστηρίου αλχημείας. Εφόσον ο Άαρον είχε φέρει μαζί του οδοντόκρεμα, αυτό σήμαινε πως ήταν μαγεμένη με κάποιον τρόπο: ένα πολύ χρήσιμο κόλπο όταν για τα επόμενα τέσσερα χρόνια δεν πρόκειται να δεις οδοντίατρο ούτε ζωγραφιστό. Όπως καταλαβαίνετε, δε θα δυσκολευόταν καθόλου να δώσει εκείνη τη μικροποσότητα οδοντόκρεμας σε κάποιον που υπέφερε από τρομερό πονόδοντο, με αντάλλαγμα επιπλέον βραδινό φαγητό για μία βδομάδα. Και οι γονείς του είχαν στερήσει αυτή τη δυνατότητα από το ίδιο

τους το παιδί – η μαμά είχε *ζητήσει* από τους γονείς του να στερήσουν αυτή τη δυνατότητα από το ίδιο τους το παιδί – μόνο και μόνο για να μου στείλει την προειδοποίηση. «Τέλεια» είπα στρυφνά. «Ορίστε, φάε αυτό». Έδωσα και σ' αυτόν ένα από τα κομματάκια του σημειώματος. Θα πρέπει να το χρειαζόταν περισσότερο από ποτέ άλλοτε στη ζωή του, τη στιγμή που είχε μόλις ρουφηχτεί μέσα στο Σχολομαντείο, το οποίο να μεν είναι καλύτερο από τον σχεδόν αναπόφευκτο θάνατο που περιμένει τα παιδιά των μάγων απέξω, αλλά όχι και πολύ.

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε ο μπουφές, και ο χαμός που έγινε μετά έδωσε τις σκοτεινές σκέψεις μου. Την ώρα που μπήκαμε στην ουρά όμως, η Λιου με ρώτησε χαμηλόφωνα: «Όλα καλά;».

Την κοίταξα ανέκφραστα. Δεν είχε διαβάσει τη σκέψη μου ή τίποτα τέτοιο, απλά η Λιου έχει την ικανότητα να παρατηρεί και τις παραμικρές λεπτομέρειες και να συνδυάζει τα γεγονότα, και τώρα έδειχνε την τσέπη μου, όπου είχα βάλει το τελευταίο κομμάτι του σημειώματος – του σημειώματος που το περιεχόμενό του δεν είχα εκμυστηρευτεί σε κανέναν, παρότι μοίρασα τα κομμάτια με την επωδό που κανονικά θα έπρεπε να είχε αποκλείσει κάθε σκοτεινή σκέψη. Όχι, ο λόγος που είχα σαστίσει ήταν βασικά... ότι με ρώτησε. Δεν ήμουν συνηθισμένη να με ρωτούν αν είμαι καλά, ούτε, εδώ που τα λέμε, να παρατηρούν καν πότε είμαι ταραγμένη. Εκτός και αν είμαι τόσο ταραγμένη που αρχίζω να δίνω την εντύπωση ότι είμαι έτοιμη να βάλω φωτιά στους γύρω μου, πράγμα που είναι αλήθεια ότι μου συμβαίνει όχι και τόσο σπάνια.

Χρειάστηκε να το σκεφτώ προτού αποφασίσω ότι τελικά δεν ήθελα να μιλήσω για το σημείωμα. Πρώτη φορά μου δινόταν η δυνατότητα επιλογής. Και το γεγονός ότι μου είχε δοθεί

σήμαινε... πως έλεγα αλήθεια όταν της έγνεψα, σαν να έλεγα *ναι, όλα καλά*, και της χαμογέλασα, με την έκφραση κι εκείνη την αίσθηση του τεντώματος των μυών γύρω από το στόμα μου να φαντάζουν κάπως αλλόκοτες, πρωτόγνωρες. Η Λιου μού χαμογέλασε κι αυτή, και τότε φτάσαμε μπροστά στον μπουφέ και επικεντρωθήκαμε στο γέμισμα των δίσκων μας.

Μέσα στο κομπούζιο χάσαμε τα πρωτάκια μας: προφανώς οι πρωτοετείς έρχονται τελευταίοι, ενώ εμείς έχουμε πλέον το αμφιλεγόμενο προνόμιο να πηγαίνουμε πρώτοι. Ωστόσο, τίποτα δε σ' εμποδίζει να πάρεις επιπλέον μερίδες για να τους τις δώσεις, αν έχεις τη δυνατότητα, που για σήμερα τουλάχιστον την είχαμε. Οι τοίχοι του σχολείου ήταν ακόμη λίγο ζεστοί από τον κύκλο καθαρισμού του τέλους του εξαμήνου. Όσα μαλαφικάρια δεν είχαν γίνει αχνός ή στάχτη είχαν μόλις αρχίσει να ξετρυπώνουν από τις διάφορες σκοτεινές γωνιές όπου είχαν πάει να κρυφτούν, και το φαγητό ήταν σχεδόν απίθανο να είναι μολυσμένο. Έτσι λοιπόν, η Λιου πήρε έξτρα γάλατα για τα ξαδέλφια της, ενώ εγώ πήρα μια επιπλέον μερίδα μακαρόνια για τον Άαρν – με μισή καρδιά, είναι η αλήθεια. Από τεχνικής άποψης, δεν του χρωστούσα τίποτα που μου είχε φέρει το σημείωμα – σύμφωνα με τον κώδικα συμπεριφοράς που διέπει το Σχολομαντείο, όλα αυτά κανονίζονται απέξω. Αλλά, σε τελική ανάλυση, δεν είχε πάρει κανένα αντάλλαγμα απέξω.

Ήταν παράξενο να βγαίνεις από τους πρώτους από την ουρά μέσα στη σχεδόν άδεια καφετέρια, ενώ οι πρωτοετείς ήταν ακόμη παραταγμένοι σε μια απίθανα τεράστια τριπλή σειρά κατά μήκος των τοίχων, όπου είχαν τους δευτεροετείς να τους σκουντάνε και να τους δείχνουν τα πλακάκια στο τα-

βάνι, τα σιφόνια στο πάτωμα και τους εξαεριστήρες στους τοίχους, όλα εκείνα τα πράγματα, δηλαδή, από τα οποία θα έπρεπε να φυλάγονται στο μέλλον. Τα τελευταία πτυσσόμενα τραπέζια επέστρεφαν βιαστικά στις θέσεις τους στον χώρο που είχαν αφήσει κενό προκειμένου να χωρέσει το ποτάμι των πρωτοετών, και ξεδιπλώνονταν με τριξίματα και κρότους. Η φίλη μου η Νκόγιο (άραγε μπορούσα να τη θεωρώ κι αυτήν φίλη μου; Σκεφτόμουν πως ίσως μπορούσα, αλλά επειδή δεν είχα λάβει ακόμη την επίσημη σκαλιστή πλακέτα, είπα να συνεχίσω να αναρωτιέμαι για λίγο) είχε βγει από την ουρά πριν από μένα, παρέα με τους κολλητούς της, και είχε πιάσει ένα από τα καλύτερα τραπέζια – βρισκόταν στον δακτύλιο ακριβώς ανάμεσα στους τοίχους και στον μπουφέ, κάτω από μόλις δύο πλακάκια οροφής, ενώ το κοντινότερο σιφόνι απείχε τέσσερα τραπέζια. Τώρα σηκώθηκε στις μύτες και μας έκανε νόημα να πάμε εκεί. Ξεχώριζε εύκολα από την ολοκαίνουρια μπλουζα και το φαρδύ παντελόνι που φορούσε. Είχαν και τα δύο ένα όμορφο εμπριμέ μοτίβο με μπερδεμένες κυματιστές γραμμές, που ήμουν σχεδόν σίγουρη πως περιείχαν μαγικές επωδές στην ύφανσή τους. Αυτή τη μέρα, όλοι πρωτοφοράμε το ένα καινούριο σύνολο ανά έτος που οι περισσότεροι φέραμε μαζί μας από την αρχή του Σχολομαντείου –δυστυχώς, η δική μου γκαρνταρόμπα είχε γίνει στάχτη τον πρώτο χρόνο– και η Νκόγιο είχε φυλάξει προφανώς το συγκεκριμένο για το τελευταίο έτος. Ο Τζουάνι έφερνε δύο μεγάλες κανάτες νερό, ενώ η Κόρα είχε αναλάβει να τοποθετήσει μαγικά προστατευτικά στην περίμετρο.

Ήταν παράξενο να διασχίζουμε την καφετέρια για να πάμε στο τραπέζι τους. Ακόμα και αν δε μας είχαν προσκαλέσει αυτοί,

υπήρχαν ένα σωρό καλά τραπέζια ακόμη διαθέσιμα, όπως και όλα τα κακά. Όχι ότι δε μου είχε ξανατύχει να έχω να διαλέξω ανάμεσα σε τραπέζια, αλλά επρόκειτο πάντοτε για μια κακή και ριψοκίνδυνη κίνηση, που οφειλόταν στο γεγονός ότι είχα έρθει πάρα πολύ νωρίς στην καφετέρια, συνήθως εξαιτίας της απόγνωσης μετά από ένα πολυήμερο σερί γκαντεμιάς στα γεύματά μου. Τώρα πια αυτή ήταν η κανονική ροή των πραγμάτων. Όλοι οι άλλοι που πήγαιναν επίσης στα τραπέζια ήταν κι αυτοί τριτοετείς, ή μάλλον τελειόφοιτοι. Ήξερα τους περισσότερους φατοικά, αν όχι με το όνομά τους. Είχαμε μείνει πλέον περίπου χίλιοι, από τους χίλιους εξακόσιους που ήμασταν στο ξεκίνημα. Το οποίο ακούγεται φριχτό, με τη διαφορά ότι συνήθως δεν έχουν μείνει ούτε οκτακόσια παιδιά στην αρχή του τελευταίου έτους. Και συνήθως ούτε οι μισοί από αυτούς δεν καταφέρνουν να ολοκληρώσουν την αποφοίτηση.

Ωστόσο, το έτος μας είχε καταφέρει ένα βαρύ πλήγμα στη λειτουργία του σχολείου, το οποίο πλήγμα καθόταν δίπλα μου στο τραπέζι. Η Νκόγιο δεν περίμενε καν μέχρι να καθίσουμε εγώ και ο Ωρίωνας για να αρχίσει τις ερωτήσεις. «Πέτυχε; Επιδιορθώσατε τον μηχανισμό;»

«Πόσα μαλαφικάρια υπήρχαν εκεί κάτω;» είπε ταυτόχρονα η Κόρα, η οποία κάθισε λαχανιασμένη στη θέση της, βιδώνοντας ακόμη το καπάκι του μικρού πήλινου δοχείου που είχε χρησιμοποιήσει για να στάξει ένα ξόρκι στην περίμετρο γύρω από το τραπέζι.

Δε θεωρούνταν αγένεια: σύμφωνα με τον κώδικα συμπεριφοράς του Σχολομαντείου, είχαν κάθε δικαίωμα να μας κάνουν ερωτήσεις, από τη στιγμή που είχαν πιάσει το τραπέζι. Ήταν κάτι παραπάνω από δίκαιο αντάλλαγμα για το προνόμιο να

πάρουν πληροφορίες από πρώτο χέρι. Διάφοροι άλλοι τελειόφοιτοι έτρεχαν να καθίσουν στα γειτονικά τραπέζια –δημιουργώντας μια αδιαπέραστη περίμετρο ασφαλείας–, έτσι ώστε να μη χάσουν επίσης λέξη. Όσοι βρίσκονταν πιο μακριά έσκυβαν χωρίς ντροπή προς το μέρος μας, με το αυτί τους τεντωμένο για ν' ακούσουν, ενώ φίλοι τούς φυλούσαν τα νώτα.

Όλο το σχολείο γνώριζε ήδη μια πολύ σημαντική πληροφορία: ότι ο Ωρίωνας κι εγώ είχαμε καταφέρει, πέρα από κάθε πιθανότητα, να γυρίσουμε ζωντανοί από την ευχάριστη βόλτα μας στην αίθουσα αποφοίτησης εκείνο το πρωί. Ωστόσο, αμέσως μετά την επιστροφή μας, πέρασα την υπόλοιπη μέρα κλεισμένη στο δωμάτιό μου, ενώ ο Ωρίωνας έχει γενικά την τάση να αποφεύγει τους άλλους ανθρώπους, εκτός και αν τυχαίνει να τους τρώνε μαλαφικάρια εκείνη τη στιγμή. Επομένως, οτιδήποτε άλλο είχαν ακούσει είχε φτάσει στ' αυτιά τους φιλτραρισμένο μέσα από την αλυσίδα κουτσομπολιού του σχολείου, μια πηγή πληροφόρησης που δεν εμπνέει σιγουριά όταν σ' αυτή στηρίζεις την επιβίωσή σου.

Δεν ένιωθα καμιά πρεμούρα να ξαναζήσω την πρόσφατη εμπειρία, αλλά ήξερα πως είχαν δικαίωμα να μάθουν ό,τι μπορούσα να τους πω. Και ήμουν αсуζητητή *το άτομο που είχε κάτι να τους πει*, μιας και πριν ανοίξει ο μπουφές είχα ακούσει έναν από τους άλλους τελειόφοιτους από τη Νέα Υόρκη να θέτει μια παρόμοια ερώτηση στον Ωρίωνα, ο οποίος απάντησε: «Καλά πήγε, νομίζω. Δεν είδα και πολλά. Εγώ απλώς απέκρουα μαλαφικάρια ώσπου να τελειώσουν οι άλλοι τη δουλειά, και μετά μας τράβηξε πάνω το ξόρκι γεκαλρίσματος». Δεν το είπε καν θέλοντας να παραστήσει τον παλικαρά· αυτή ήταν πραγματικά η άποψή του για την όλη επιχείρηση. Σκότωσε

χίλια μαλαφικάρια καταμεσής στην αίθουσα αποφοίτησης... εντάξει, σιγά το πράγμα. Σχεδόν λυπήθηκα τον Τζερμείν, που τον κοιτούσε με την έκφραση του ανθρώπου που προσπαθεί να πιάσει σοβαρή κουβέντα μ' ένα ντουβάρι.

«Πολλά» είπα ξερά στην Κόρα. «Το μέρος ήταν φίσκα, και όλα λύσσαγαν της πείνας». Ξεροκατάπие, δαγκώνοντας τα χείλη της, αλλά έγνεψε. Μετά είπα στη Νκόγιο: «Οι τελειόφοιτοι τεχνουργοί είπαν ότι τα κατάφεραν πάντως. Και τους πήρε μία ώρα και κάτι ψιλά, οπότε εύχομαι να μη χαζολογούσαν μόνο».

Η Νκόγιο έγνεψε, με τρομερά συγκεντρωμένη έκφραση στο πρόσωπο. Το ερώτημα δεν ήταν σε καμία περίπτωση ακαδημαϊκό. Αν *είχαμε* επισκευάσει πραγματικά τον μηχανισμό στην αίθουσα αποφοίτησης, τότε οι ίδιες μηχανές που δύο φορές τον χρόνο εκτελούσαν τον καθαρισμό εδώ πάνω, καίγοντας τα μαλαφικάρια που κατέκλυζαν τους διαδρόμους και τις αίθουσες, θα λειτουργούσαν και εκεί κάτω, ξεπαστρεύοντας λογικά σημαντικό μέρος των πολύ μεγαλύτερων και τρισχιρότερων μαλαφικάριων που έκοβαν βόλτες στην αίθουσα αποφοίτησης, ενώ περίμεναν τους τελειόφοιτους για το ετήσιο τοιμπούσι τους. Και αυτό σήμαινε πως πολλοί από την τάξη των απόφοιτων πιθανόν να τα είχαν καταφέρει. Και το ακόμα σημαντικότερο, πως πολλοί από τη *δική μας* τάξη αποφοίτησης θα είχαν περισσότερες πιθανότητες να τα καταφέρουν.

«Δες να τα κατάφεραν να βγουν σώοι; Η Κλαρίτα και οι άλλοι;» είπε ο Ωρίωνας, κοιτάζοντας συνοφρυωμένος τον μπερδεμένο αχταρμά από πατάτες, αρακά και μωσχάρι στον οποίο είχε μετατρέψει τη μερίδα του φαγητού που η καφετέρια ονόμαζε «πίτα του βοσκού», αλλά που ήταν ευτυχώς μια απλή

κιμαδόπιτα. Αν έπεφτες σε χάλια μέρα, τότε η πίτα μπορεί να περιείχε πραγματικό βοσκό. Ανεξαρτήτως ονόματος, ήταν ακόμη τόσο ζεστή που άχνιζε, όχι ότι ο Ωρίωνας έδειχνε να εκτιμά τη σπάνια αχνιστή της κατάσταση.

«Θα το διαπιστώσουμε στο τέλος του έτους, όταν έρθει η σειρά μας να τα βάλουμε με το θεριό» είπα. Φυσικά, αν *δεν* είχαμε καταφέρει να κάνουμε τη μηχανή να λειτουργήσει, τότε οι προηγούμενοι τελειόφοιτοι είχαν απλά ριχτεί ανάμεσα σε μια ορδή από λιμασμένα, εξαγριωμένα και ήδη λυσσασμένα μαλαφικάρια, και μάλλον είχαν γίνει ομαδικώς κομματάκια πριν καν προλάβουν να φτάσουν στις πύλες. Και το ίδιο φανταστικά θα περνούσε και η δική μας τάξη σε τριακόσιες εξήντα πέντε μέρες (και σήμερα). Το οποίο ήταν πολύ ευχάριστη σκέψη, και γι' αυτό δεν απευθυνόμουν μόνο στον Ωρίωνα αλλά και στον εαυτό μου όταν πρόσθεσα: «Και καθώς δεν είναι δυνατόν να μάθουμε νωρίτερα τι συνέβη εκεί κάτω, δεν υπάρχει κανένας λόγος να το σκεφτόμαστε από τώρα. Οπότε, μήπως μπορείς να σταματήσεις να κάνεις νιανιά το φαγάκι σου; Μου χαλάς την όρεξη».

Δε μου απάντησε, μόνο στριφογύρισε τα μάτια του και έχωσε θεατρινίστικα μια τεράστια κουταλιά στο στόμα του. Αλλά αυτή του η κίνηση έδωσε στον εγκέφαλό του την ευκαιρία να αντιληφθεί πως ήταν ένας υποσιτισμένος έφηβος, οπότε άρχισε να καταβροχθίζει το φαγητό του πολύ σχολαστικά.

«Αν πέτυχε η επισκευή, πόσο καιρό λες να κρατήσει;» ρώτησε μία από τις άλλες φίλες της Νκόγιο, ένα κορίτσι από τη σύναξη του Λάγος, που είχε καθίσει μια θέση πριν το τέρμα του τραπεζιού, μόνο και μόνο για να έχει πρόσβαση. Άλλη μια καλή ερώτηση στην οποία δεν είχα απάντηση, αφού δεν ήμουν

τεχνουργός. Το μόνο που καταλάβαινα όση ώρα δούλευαν πίσω από την πλάτη μου –στα κινέζικα, που δε μιλούσα– ήταν ότι μεγάλο μέρος των λέξεων που έβγαιναν από τα χείλη των τεχνουργών ακουγόντουσαν σαν βρισιές. Ο Ωρίωνας δεν είχε καταλάβει ούτε τόσα: στεκόταν μπροστά απ’ όλους μας, σκοτώνοντας μαλαφικάρια κατά δεκάδες.

Η Άαντγια απάντησε στη θέση μου. «Τις φορές που η σύναξη του Μάντσεσετερ επισκεύασε τον μηχανισμό στην αίθουσα αποφοίτησης, οι επισκευές κράτησαν τουλάχιστον για δύο χρόνια, μερικές φορές και τρία. Πάω στοίχημα ότι θα λειτουργήσει τουλάχιστον για φέτος, ίσως ακόμα και του χρόνου».

«Όχι... πιο πολύ όμως» είπε σιγά η Λιου, κοιτάζοντας προς το τραπέζι όπου είχαν καθίσει ξεχωριστά τα ξαδέλφια της, μαζί με τον Άαρον και την Πάμιλα, το κορίτσι που είχε φέρει το γράμμα της Άαντγια, και ένα μεγαλούτσικο πλήθος άλλων πρωτοετών συγκεντρωμένων γύρω τους: το είδος της ομάδας που μαζευόταν συνήθως μόνο γύρω από τα παιδιά των συνάξεων. Ξαφνιάστηκα, ώσπου κατάλαβα ότι είχαν πάρει κάτι από τη λάμψη του Ωρίωνα, του ήρωα της στιγμής, όταν βρέθηκαν όσο κοντά του είχαν βρεθεί. Και μετά συνειδητοποίησα ότι μάλλον είχαν πάρει λίγη λάμψη κι από μένα, αφού για όλους αυτούς τους πρωτοετείς ήμουν πλέον μια ανώτερη τελειόφοιτη, που είχε πάρει επίσης μέρος στην αποστολή στην αίθουσα αποφοίτησης, και όχι η τρομακτική παρίας του έτους μου.

Αλλά... κανείς δε με θεωρούσε τρομακτική παρία τώρα πια. Είχα σχηματίσει συνασπισμό αποφοίτησης με την Άαντγια και τη Λιου, έναν από τους πρώτους συνασπισμούς του έτους μας. Με είχε προσκαλέσει να καθίσω σ’ ένα από τα ασφαλέστερα τραπέζια της καφετέριας ένα άτομο που είχε πολλές επιλογές.

Και είχα *φίλους*. Αυτό το τελευταίο ήταν πιο εξωπραγματικό ακόμα και από το γεγονός ότι είχα καταφέρει να επιβιώσω τόσο καιρό ώστε να γίνω τελειόφοιτη, και το χρωστούσα... το χρωστούσα εξολοκλήρου στον Ωρίωνα Λέικ. Και για να πω την αλήθεια, δε μ' ένοιαζε ποιο θα ήταν το τίμημα. Γιατί τίμημα θα υπήρχε, δεν το συζητώ. Η μαμά δε μου είχε στείλει την προειδοποίηση έτσι, χωρίς λόγο. Αλλά δε μ' ένοιαζε. Θα το πλήρωνα, όποιο κι αν ήταν.

Και με το που το έθεσα με αυτούς τους όρους στο κεφάλι μου, σταμάτησα να αγχώνομαι για το σημείωμα. Ούτε που ευχόμουν πλέον να μη μου το είχε στείλει η μαμά. Ήταν αναγκασμένη να μου το στείλει, γιατί με αγαπούσε και δεν είχε ιδέα τι μέρος του λόγου ήταν ο Ωρίωνας – θα ήταν αδύνατον να μην προσπαθήσει να με αποτρέψει αν ήξερε πως είχα πάρει τον στραβό δρόμο για χάρη του. Και χάρη στο σημείωμα μπορούσα να σφίξω την αγάπη της πάνω στο στήθος μου, και να τη νιώσω... και παρ' όλα αυτά να αποφασίσω ότι ήμουν έτοιμη να πληρώσω. Έβαλα τα δάχτυλα στην τσέπη μου για να αγγίξω το τελευταίο κομμάτι του σημειώματος που είχα κρατήσει, το κομμάτι που έγραφε *θάρος* πάνω του. Το έφαγα το ίδιο βράδυ πριν κοιμηθώ, ξαπλωμένη στο στενό μου κρεβάτι στον χαμηλότερο όροφο του Σχολομαντείου, και ονειρεύτηκα πως ήμουν πάλι μικρή και έτρεχα σ' έναν πλατύ αγρό με φουντωτό χορτάρι και ψηλά μαβιά λουλούδια ολόγυρά μου, ήσυχη ότι η μαμά ήταν κοντά και με πρόσεχε και χαιρόταν που ήμουν ευτυχισμένη.

«Στη σοφία καταφύγιο». Αυτό είναι το επίσημο μότο του Σχοιλομαντείου. Υποθέτω ότι θα μπορούσαμε κιόχλα να πούμε πως ισχύει μόνο πον η σοφία δύσκολα κατακτιέται, οπότε το καταφύγιο πάει περίπατο.

Το ποηναγαπημένο μας σχολείο βάζει τα δυνατά του για να καταβροχθήσει όχλους τους μαθητές του – μόνο πον τώρα πον έφτασα στο τεφενταίο έτος και κατάφερα επιτέχλους να αποκτήσω μια χούφτα συμμάχους, δείχνει ζαφνικά μια πεηλώρια φλαχάρα ειδικά για μένα. Και ακόμα κι αν καταφέρω με κάποιον τρόπο να υπερνικήσω τις αμέτρητες ορδες από μαλαφικάρια πον μου στέφνει κατά κύματα και να τα βγάλω πέρα με όχλους τις εξουθενωτικές εργασίες πον μου αναθέτει, δεν έχω ιδέα με ποιον τρόπο θα καταφέρουμε εγώ και οι σύμμαχοί μου να βγούμε ζωντανοί από την αίθουσα αποφοίτησης.

Εκτός, βέβαια, και αν αποδεχτώ τελικά την προδιαγεγραμμένη μοίρα μου και στραφώ στη σκοτεινή μαγεία και στον όφλεθρο. Αυτό θα μου επέτρεπε φυσικά να βγω αποδώ μέσα στο άφε σβήσε. Ο δρόμος της σοφίας, δεν το συζητώ.

Ωστόσο, είμαι αποφασισμένη να μην ενδώσω – ούτε στα μαλαφικάρια ούτε στη μοίρα, και κυρίως στο Σχοιλομαντείο. Θα καταφέρω να οδηγήσω τον εαυτό μου και τους φίλους μου έξω από αυτό το απαίσιο μέρος μια για πάντα – ακόμα κι αν είναι το τεφενταίο πράγμα πον θα κάνω στη ζωή μου.

ISBN:978-618-03-2766-3

9 786180 327663

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82766

metaixmio.gr